

Ὁ Ζαβίρας παρέχει βιογραφίαν τοῦ ἱερομονάχου Μελελίου Συρίγου γε-
 φέσκον ὑπὸ Δοσιθέου, πατριάρχου Ψεροπολῶν καὶ ἐκδοθῆσαν ἐν τῇ ἀρχῇ τῆς 18,
 Συρίγου ἀντιρρητικῆς κατὰ τῶν Καθβινικῶν μετὰ τῶν. Κατὰ Δοσιθέον ὁ Με-
 λιος Συρίγος ἐγεννήθη καὶ ἀνέκλεψεν τὸ Χάνδακι Κρήτης, «ἐκιδεύθη τὰ κοινὰ γράμ-
 ματα καὶ τὴν Κωνσταντινικὴν παρὰ Μελελίῳ ἱερομονάχῳ τῷ Βλασῳ». Κατόπιν μετ-
 ῆεν εἰς Ἰταλίαν, ὅπου ἐλιδάσθη τὴν λογικὴν παρὰ Θεοφίλῳ Κορυδαλλεῖ, ἐπὶ τῇ μα-
 θηματικῇ καὶ φυσικῇ ἐν Πάδουαν. Ἐπανακτάμενος καὶ τὴν πατρίδα, ἐπειδὴ εἰς τὴν Κρήτην
 δὲν ὑπῆρχεν ἐπίσκοπος ὀρθόδοξος διότι ἐπιμάρτυρον οἱ ἐκείνοι, μετῆεν εἰς Κύθηρα δόμου
 ἐκτερολογηθῆναι ἱερῶς. «Διδάσκων δ' ἐν ἐκκλησίᾳ εἰς τὸν Χάνδακι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ
 ἐπιβουλεύοντο παρὰ ἑνὸς ἀρχιερέως, ὃς δὴθεν τὸ ἀκμήλατον αὐτῷ μὴ ἐκεί-
 ρων ἐν ταῖς πρὸς ἐκείνον προσήκοι.» Ἐγένετο δὲ καὶ ἡχοῦμενος εἰς μονὴν κεντρικὴν εἰς
 Καλὸν Διμήνας καὶ τὴν ὁποῖαν «ἀκρίβως εἰς προσκύνῃσιν ὁ Γενναῖος τῷ Κρήτης ἐ-
 πέλειψε τοῖς ἰδίοις φράσεσι λειτουργεῖν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ μοναστηρίου. ἀλλὰ τοῦ ἀρχιερέως
 ἀποδημήσαντος τῆς μονῆς, ὁ Μελέλιος οὐκ ἀφῆκεν ἱεραρχεῖσθαι τοὺς ὀρθοδόξους πρὶν ἢ
 ποιῆσαι ἑξιστάμενον ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, ὡς τοῦ ἐπιβουλεύοντος αὐτῷ προσεχθέντος ἀρχον-
 τος, Κωνσταντῖνον Γούνομα, ἀναγκάσαντος τὸν Γενναῖον καὶ ἀποφάσας γενομένης δυνάμεως

τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, εἰδῶσιν λαβὼν εὐεργετίας ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθηναίους, καὶ ἔτι
μενύσαντες αὐτὸς τοῦ Κωνσταντίνου Κυρίλλου τοῦ Πουκερῆ ἀνέχεται εἰς Κωνσταντῖνον τὸ 1630
ἐκτελεῖ ἐν Χερσονήῳ. ἐδίδασκεν αὐτὸν ἡ ἐκκλησία, ἴδενον ὅμως ἐσχάτην ἐν ἡ ἐδίδασκεν γραμμα-
τικὴν καὶ ἐπιστήμης μέχρι τοῦ 1639. Ἐπὶ Παρθινίου τοῦ Γέροντος ἐστάθη εἰς Ἱάσιον μετὰ 18
Πορφύρου Νικαίας καὶ «συνεδήσαντο τὴν ἐκείσε μετὰ τῶν Ρώσων τοπιανὴν σίνονδον ἐπιμελεῖσθαι
Βουλῆς βοεβόδα.» Τῷ 1644, μετὰ τὴν τὰ ἀρέσασοντα Παρθινίῳ τῷ Β. «ἀλλὰ τὰ δομοῦντα
τῇ ἀθρητικῇ, φυγαδιῶναι εἰς Ἱάσιον. ἀναγκαστὴς δ' αὖτις ἀναχθεῖς εἰς Κωνσταντῖνον . . . καὶ μετὰ
ἐκείνου τοῦ Πατριάρχου τὸν θυμὸν ἀποδυμῇ εἰς, μίον, (ἴσως χίον) καὶ τὰ ἐκείσε
καταποδῆς.» Μετὰ τὴν κατακρίσιν Παρθινίῳ τοῦ Β' ἰπικαφείναι εἰς τὴν Κωνσταντῖνον ὑπὸ
Ἰωάννου. Πάλιν πατριαρχεῖσκει τοῦ Παρθινίῳ ἀποδυμῇ εἰς Τρυφίαν τῇ Βιδυτικῇ
Ἀπαρτίῃ, μέχρι τοῦ 1651. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Παρθινίῳ προσμαχεῖται ὑπὸ τοῦ Ἰωαν-
νίου καὶ ἀφθῆται πάλιν εἰς τὴν Χερσονήσον. «εἶτα μετὰ δύο ἔτη μετῴκησεν εἰς
τὴν ἐκείσε εἰς τὸ Κοντοσταθίον ἕως τὰ 1660.» Ἀπ' ἐκείσε τὸτε συνέβη ἡ πνευματικὴ
ἡ ὁδοποιεῖς σημειῶναι εἰς τὸ 1α' βιβλ. τῷ ἐν Ἱεροσολύμοις πατριαρχῇ, μετῴκη. εἰς Γαλατῶν
εἰς τὸ 1ο' χάνι τῷ Μποδανίαν. Ἐκεῖ ἀπέθανε τῇ 13' ἡμερῇ τοῦ 1664 εἰς ἡλικίαν 78 ἐτῶν.
Τὸ σῶμα τοῦ ἐτάφη εἰς Τρυφίαν, εἰς τὴν μονὴν τῶν αἰγ. Πατέρων. Μαθηταὶ τοῦ ἦ-
ναι ὁ ἱερομόν. Ἀρσένιος, πνευματικὸς τοῦ ἐν Κωνσταντῖνι εὐγενῶ καὶ Ἰωαννάνου Πορφύ-
ρου.

